

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: M. T. N.**, narozeného dne „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou, se sídlem Příkop 834/8, 602 00, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č. j. MV-109959-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím své právní zástupkyně v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 29. 4. 2015, č. j. MV-109959-3/SO-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 13. 6. 2014, č. j. OAM-6606-12/TP-2014. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 téhož zákona. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobce namítal, že se správní orgány dostatečně nezabývaly otázkou délky a nepřetržitosti pobytu žalobce na území. Ačkoli žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí prokazatelně splnil všechny zákonné podmínky pro udělení trvalého pobytu ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy pobýval na území nepřetržitě po dobu pěti let, rozhodl žalovaný tak, že žalobce tyto podmínky nesplňuje. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 24/2011, podle kterého je třeba rozhodnutí ve správním řízení vydat po zhodnocení skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Podle žalobce správní orgány pochybily, neboť nesprávně a v rozporu se zákonem posuzovaly skutkový a právní stav nikoli ke dni vydání rozhodnutí, nýbrž před podáním žádosti. Žalobce zdůraznil, že na území České republiky pobýval oprávněně od února 1994 do dne vydání napadeného rozhodnutí 29. 4. 2015, čímž splnil podmínku nepřetržitého pobytu na území. Správní orgány se podle žalobce nevypořádaly ani s otázkou nepřetržitosti pobytu žalobce na území. Žalobce vyslovil názor, že období, po které s ním bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, a období, po které na území pobýval na základě výjezdního příkazu, sice podle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze započít do celkové doby pobytu, nicméně tím nedošlo k přerušení doby pobytu. V souvislosti s tím žalobce odkázal na směrnici Rady č. 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, (dále jen „směrnice č. 2003/109/ES“), podle jejíhož čl. 4 odst. 3 v případech pobytu cizince mimo území republiky více než šest po sobě jdoucích měsíců nebo v součtu více než deset měsíců nelze toto období započít, nicméně nedojde k přerušení ani přetržení doby pobytu. Žalobce konstatoval, že mu bylo v době řízení o udělení mezinárodní ochrany a v době platnosti výjezdního příkazu umožněno pobývat na území České republiky a tato skutečnost mu nemůže být k tíži oproti cizincům, kteří pobývají mimo území republiky nad rámec doby stanovené v § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uzavřel, že správní orgány svým postupem porušily § 2 odst. 1, 2 a 4, § 7 odst. 1 a § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zasáhly do práva žalobce na rovnost účastníků zaručeného v čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal dosavadní průběh řízení, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k věci uvedl, že doba pobytu na území podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který je třeba vykládat v souladu se zněním čl. 4 odst. 1 směrnice č. 2003/109/ES, musí bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení trvalému pobytu. Podle žalovaného musí být podmínka nepřetržitosti pobytu na území splněna také v okamžiku vydání rozhodnutí. Stanovení podmínky určité doby pobytu na území vychází z potřeby dosáhnout nezbytného stupně integrace cizince do společnosti. Žalobce na území pobýval v období od 4. 6. 2012 od 18. 6. 2012 na základě výjezdního příkazu, což není pobytové oprávnění, které se započítává do doby pobytu podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a tím byla narušena nepřetržitost pobytu. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 24/2011. Žalovaný dále uvedl, že žalobcem popisovaná situace, kdy jednotlivá období nepřítomnosti přesáhnou šest po sobě jdoucích měsíců nebo ve svém souhrnu deset měsíců, je zákonem řešena přesně opačně, než se domníval žalobce, neboť nepřetržitost pobytu je v těchto případech narušena. Tato skutečnost vyplývá z § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců i z čl. 4 odst. 3 směrnice č. 2003/109/ES.

Právní zástupkyně žalobce i žalovaný se z účasti na jednání konaném dne 22. 3. 2017, které bylo nařízeno z důvodu předchozího nesouhlasu žalobce s rozhodnutím bez jednání, předem omluvili a souhlasili s tím, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jejich nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 14. 4. 2014 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu. Z karty žadatele vyplynulo, že dne 31. 10. 2008 bylo na základě žádosti žalobce zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, ve kterém bylo dne 18. 3. 2009 vydáno rozhodnutí, jímž žalobci nebyl udělen azyl; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 4. 2009. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 14. 4. 2009 žalobu, kterou krajský soud dne 23. 1. 2012 zamítl; kasační stížnost žalobce proti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud dne 26. 4. 2012 odmítl pro nepřijatelnost, usnesení Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci dne 29. 5. 2012. Od 4. 6. 2012 do 18. 6. 2012 pobýval žalobce na území České republiky na základě výjezdního příkazu.

Podle protokolu ze dne 16. 5. 2014, č. j. OAM-6606-10/TP-2014, se žalobce téhož dne prostřednictvím své právní zástupkyně seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že se k nim vyjádří do patnácti dnů.

Rozhodnutím ze dne 13. 6. 2014, č. j. OAM-6606-12/TP-2014, správní orgán prvního stupně žádost žalobce zamítl podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalobce namítal, že se správní orgány dostatečně nezabývaly otázkou délky a nepřetržitosti pobytu žalobce na území. K tomu považuje soud za potřebné připomenout, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří dohromady jeden celek, tudíž tato rozhodnutí nelze posuzovat izolovaně. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil, že žalobce byl toliko žadatelem o mezinárodní

ochranu, nikoli azylantem, a proto doba, po kterou bylo se žalobcem vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, nemůže být ve smyslu § 68 zákona o pobytu cizinců započítávána do pěti let nepřetržitého pobytu. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že z dikce § 68 zákona o pobytu cizinců jednoznačně vyplývá, že doba pobytu na výjezdni příkaz se do doby nepřetržitého pobytu na území České republiky nezapočítává. Podle správního orgánu prvního stupně proto celková doba nepřetržitého pobytu žalobce na území činila k datu vydání prvostupňového rozhodnutí cca osm měsíců (dlouhodobé vízum za účelem strpění s platností od 15. 10. 2013). Na tyto závěry navázal žalovaný, který v napadeném rozhodnutí rovněž konstatoval, že dobu, kdy probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, nelze započítat do celkové doby pobytu žalobce na území ve smyslu § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále poukázal na důvody pro vydání výjezdního příkazu a konstatoval, že dobu pobytu na území legalizovanou výjezdním příkazem nelze započíst do pětileté doby pobytu ve smyslu § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Soud proto dospěl k závěru, že se správní orgány řádně zabývaly jak otázkou délky, tak otázkou nepřetržitosti pobytu žalobce na území České republiky a své závěry náležitě odůvodnily. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítal, že v době vydání napadeného rozhodnutí prokazatelně splnil všechny zákonné podmínky pro udělení trvalého pobytu ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území nepřetržitě po dobu pěti let. Právní otázka, k jakému okamžiku má být podmínka nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území splněna, již byla judikaturou správních soudů řešena. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 - 29, publ. pod č. 3448/2016 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, poukázal na nutnost aplikovat výklad § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který je nejbližší smyslu a cíli čl. 4 směrnice č. 2003/109/ES. Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[n]epřetržitý pobyt dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tak třeba chápat ve smyslu Směrnice jako oprávněnou fyzickou přítomnost cizince na území. Tomuto výkladu svědčí mimo jiné bod č. 6 preambule Směrnice, který uvádí, že pobyt cizince by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že dotyčná osoba se v zemi usídlila. Je zřejmé, že důraz je kladen především na existenci úzkého vztahu mezi cizincem a státem, který může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého a oprávněného pobytu cizince na území a pouze za splnění této podmínky má možnost požádat o trvalý pobyt. Oprávněností pobytu je zapotřebí rozumět takovou přítomnost cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje (např. na základě vydaného platného povolení k pobytu). Nepřetržitost pobytu se pak v souladu s čl. 4 Směrnice zkoumá ke dni podání žádosti a může být pochopitelně za určitých podmínek zachována i v době faktické nepřítomnosti cizince. Ustanovení čl. 4 odst. 3 pododst. 2 Směrnice umožňuje členským státům, aby ve zvláštních nebo výjimečných případech dočasné povahy a v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy připustily, že delší období nepřítomnosti, než jaké stanoví směrnice, nebude znamenat přerušeni nezbytné pětileté doby pobytu.“

Soud plně v souladu s citovanými závěry Nejvyššího správního soudu konstatuje, že zákonné podmínky pro udělení trvalého pobytu musí být splněny již ke dni podání žádosti, nikoli až v okamžiku rozhodování správních orgánů. Tvzení žalobce, že v době vydání napadeného rozhodnutí prokazatelně všechny zákonné podmínky splnil, tudíž není relevantní. Podstatné naopak bylo, zda tyto podmínky žalobce splňoval ke dni podání žádosti, a správním orgánům nelze vytýkat, že právě tuto skutečnost zkoumaly. V tomto směru je třeba dodat, že

Nejvyšší správní soud sice v žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, dostupném na www.nssoud.cz, dospívá k závěru, že pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení, nicméně zároveň výslovně zmiňuje možnost, aby zákonodárce stanovil, že rozhodný pro posouzení žádosti ve správním řízení je skutkový stav, který existoval v okamžiku podání žádosti. Právě tato možnost v důsledku výše popsaného eurokonformního výkladu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nastala v projednávané věci.

K námitce žalobce, že na území České republiky pobýval oprávněně od února 1994 do dne vydání napadeného rozhodnutí 29. 4. 2015, čímž splnil podmínku nepřetržitého pobytu na území, soud připomíná, že o oprávněný pobyt, který se započítává pro účely splnění zákonné podmínky pěti let, se může jednat pouze tehdy, pokud žalobce na území pobýval na základě platného a zákonem předvídaného povolení. Podle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„[d]o doby pobytu podle odstavce 1 se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zvláštního právního předpisu. Doba pobytu na území za účelem studia se započítává jednou polovinou. Jednou polovinou se dále započítává doba, po kterou bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které vedlo k rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, a to včetně doby řízení o žalobě nebo o kasační stížnosti; bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany vedeno déle než 18 měsíců, započítává se tato doba v celém rozsahu. Do doby pobytu podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou byl cizinec vyslán zahraničním zaměstnavatelem nebo zahraniční právnickou nebo fyzickou osobou, a dále doba, po kterou cizinec na území pobýval za účelem zaměstnání závislého na střídání ročního období nebo vypomáhal s domácími pracemi za stravu, ubytování a kapesné určené k uspokojování jeho základních sociálních, kulturních nebo vzdělávacích potřeb (au pair).“*

Z citovaného ustanovení je zcela zjevné, že dobu, po kterou bylo se žalobcem vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany (včetně řízení o žalobě a kasační stížnosti), by bylo možné započítat jen za předpokladu, že by předmětné řízení vedlo k rozhodnutí o udělení azylu. Ze správního spisu však jednoznačně vyplynulo, že žalobci mezinárodní ochrana udělena nebyla, což ostatně žalobce ani nijak nevyvracel. Doba řízení o udělení mezinárodní ochrany proto nelze pro účely splnění podmínky pobytu na území započítat.

Ve vztahu k pobytu žalobce na základě výjezdního příkazu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2011, č. j. 6 As 37/2011 - 69, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého *„započitatelnou dobou oprávněného pobytu [zákonodárce] rozumí pouze dobu pobytu cizince na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu a dobu pobytu na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, pokud se na cizince tento zvláštní právní předpis již nevztahuje. Tato pobytová oprávnění znamenají pro cizince jeho dlouhodobé sepětí s územím České republiky a stabilitu tohoto vztahu i do budoucna, což je nepochybně v souladu s odůvodněním bodu 6 Směrnice ... Oproti tomu pobyt cizince na území České republiky na základě výjezdního příkazu je pobytovým režimem toliko přechodným. Není sice sporu, že výjezdní příkaz poskytuje cizinci oprávněný pobyt na území České republiky [srov. § 17 písm. d) a § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců], je tomu tak pouze po dobu časově omezené platnosti výjezdního příkazu ne delší než 60 dnů, přičemž zákon nepředpokládá jeho obnovení (srov. § 50 odst. 4 zákona o pobytu*

cizinců). Po skončení tohoto pobytového oprávnění má následovat výjezd z území státu, charakter tohoto pobytového oprávnění proto neodpovídá dlouhodobému sepětí cizince s územím České republiky (jež by svědčilo jeho usídlení).“ Zdejší soud se s tímto názorem Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a uzavírá, že pobyt žalobce na základě výjezdního příkazu v období od 4. 6. 2012 do 18. 6. 2012 nelze započítat pro účely splnění podmínky pobytu na území podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

K námitce žalobce, že období, po které s ním bylo vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, a období, po které na území pobýval na základě výjezdního příkazu, nezpůsobují přerušení doby pobytu, soud uvádí, že nic takového ze zákona o pobytu cizinců ani ze směrnice č. 2003/109/ES nevyplývá. Žalobce by měl mít na paměti, že podmínku pro získání povolení k trvalému pobytu stanovenou v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců může splnit jen nepřetržitým oprávněným pobytem na území po dobu pěti let. Oprávněností pobytu je přitom třeba rozumět takovou přítomnost cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje, tj. jednu z forem pobytového oprávnění uvedenou v § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud žalobce po určité období takovouto formou pobytového oprávnění nedisponoval, nelze jeho oprávněný pobyt na území považovat za nepřetržitý. To se týká jak období, kdy zde žalobce pobýval jako neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany, tak i období pobytu na základě výjezdního příkazu. Nepřetržitost oprávněného pobytu žalobce na území České republiky proto ve vztahu k těmto obdobím nebyla zachována.

Namítá-li žalobce, že podle čl. 4 odst. 3 směrnice č. 2003/109/ES v případech pobytu cizince mimo území republiky více než šest po sobě jdoucích měsíců nebo v součtu více než deset měsíců nedojde k přerušení ani přetržení doby pobytu, soud podotýká, že ani tento výklad není správný. Období nepřítomnosti na území totiž nepřerušují běh doby oprávněného a nepřetržitého pobytu jen tehdy, nedosahuje-li délka uvedených období nepřítomnosti šesti po sobě jdoucích měsíců a nepřekračuje-li úhrnem délku deseti měsíců. Jedná se o výjimečnou situaci, kdy zákon a směrnice č. 2003/109/ES předvídají zachování nepřetržitosti pobytu, ačkoli fakticky zachována není. Delší období nepřítomnosti pak již způsobují přetržení doby pobytu, tudíž žalobcem zmiňovaní cizinci, kteří pobývají mimo území republiky nad rámec doby stanovené v § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nesplňují podmínky stanovené v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stejně jako žalobce, který tak ve srovnání s těmito cizinci není nijak poškozen. Soud proto neshledal namítané porušení § 2 odst. 1, 2 a 4, § 7 odst. 1 a § 8 správního řádu, ani zásah do práva žalobce na rovnost účastníků zaručeného v čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Soud uzavírá, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav a rozhodly plně v souladu s ním, aniž porušily žalobcem zmiňovaná ustanovení správního řádu. Žalobu vyhodnotil soud v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Na okraj soud poznamenává, že za situace, kdy bezprostředně poté, kdy mu byl doručen návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, nařídil jednání ve věci samé,

při kterém o žalobě rozhodl, ztratilo na významu o zmíněném návrhu rozhodovat, neboť odkladný účinek by automaticky zanikl dnem, kdy tento rozsudek nabude právní moci (srov. § 73 odst. 3 s. ř. s.). Mezi podáním návrhu na přiznání odkladného účinku dne 24. 2. 2017 a vydáním tohoto rozsudku dne 22. 3. 2017 navíc neuplynulo ani třicet dnů stanovených pro rozhodnutí o předmětném návrhu (srov. § 73 odst. 4 s. ř. s.). Za dané procesní situace soud ani nevyzýval žalobce k zaplacení soudního poplatku za návrh a rovnou rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. března 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová